

3.

Бий рѣката побѣснѣла мълчаливия си брѣгъ,
покрай нея батинко ми ситно свири на кавалъ,
пъкъ върбата—наклонила чакъ до улея глава—
злагни ресни разлюлява. Пиринъ тръшна бѣлъ калпакъ.
Щъркелитѣ, леле майно, друсатъ жерунска чепница.

Хей!—да пукне пустата му зима;—като леденъ смокъ—
всѣка пазва тя притисна, пжтищата загради.
Потъмнѣха ни очитѣ отъ неволя и отъ димъ.
По кръчми и по джамии все давахме оброкъ—
дано Богъ ни прати вече разлистникъ и ластовица.

Че ще плъзнемъ пакъ нагоре—по разлога, въ свѣтълъ пжтъ,
да разплачемъ, леле майно, искъровитѣ върби.
Тѣй да ходимъ, недояли, съ праздни цигански торби,
ала вече ни дотегна схлупения черенъ кжтъ
въ рухналата Каябашка стогодишна воденица.

Скачай, шръкльо, духай, батинко, въ кавала,—заситни.
Утре цѣлъ табунъ се вдига презъ Хаинто. Корита,
кошници и вретена ще носимъ. Сладъкъ залъкъ има тамъ.
Съ царевично зърно само—пакъ ще бждемъ сити ний,
а небето ще прикжтва огненитѣ ни жълтици.